

SINGLE COPIES PRICE FOURPENCE NET.

Vol. I. No. 13.

THE

Novembro, 1904.

ESPERANTIST

La Esperanta Gazeto por la
Propagando de la Internacia Lingvo.

Edited by H. BOLINGBROKE MUDIE, 67, Kensington Gardens Square, W.

ANNUAL SUBSCRIPTION: 3/- (4 francs; 1½ roubles; 75 cents).

Wholesale Agents: 14, Norfolk Street, Strand, London, W.C.

CONTENTS.

	PAGE
EDITOR'S NOTES	193-4
THE TREASURE IN THE FOREST (H. G. Wells), translated by Martyn Westcott	195-6
SURPRISING! (Dr. Mayer)	196-7
MEDITATIONS IN WESTMINSTER ABBEY (Addison), translated by the Rev. N.B.	197-8
THE B.E.A.	199-201
CORRESPONDENCE NOTES	202
SKULLS (Dr. A.M.)	203-4
FORWARDS! (William Officer)	204
THE MOON'S PLAINT (Kolowrat Ĉervinski)	205
ANACREONTIC ODE (Rev. A. H. Nankivell)	205
SLEEP! (Edward Metcalfe, M.A.)	205
THE DWARF (Clarence Bicknell)	205
MY PAPER FRIENDS (C. Oxenford)	206
A LITTLE-KNOWN HEROINE (E.W.)	207
OUR LAND (a Poem and Music by F. G. Rowe)	208

For Local Information apply to the Hon. Secs. of the following Official Societies:—

- ACTON—Sro. E. J. GRANT,
Ivy Dene, Cumberland Road, Hanwell, W.
- BARROW-IN-FURNESS—Sro. JOHN THOMPSON,
52, Blake Street.
- BATTERSEA—Sro. A. T. LEE,
2, Cupar Road, Battersea.
- BRIGHTON—Miss OXENFORD,
16, Upper Westbourne Villas, Hove.
- BRIXTON—Sro. E. W. EAGLE,
21, Kellett Road, Brixton.
- CORBRIDGE-ON-TYNE—FRAULEIN BICKELL,
Springfield.
- DOVER—Sro. H. R. GEDDES,
Northumberland House, Dover.
- EDINBURGH—Miss TWEEDIE, M.A.,
2, Spence Street.
- FOREST GATE—Sro. G. C. H. CARTER,
107, Ham Park Road.
- GLASGOW—Sro. J. H. WALLACE,
3, Hampden Terrace, Mount Florida.
- HUDDERSFIELD—Sro. G. H. TAYLOR,
9, Norman Road, Birkby.
- ILFORD—Sro. W. A. JEFFERY,
42, Park Road, Ilford, E.
- KEIGHLEY—Sro. J. ELLIS,
Compton Buildings, Bow Street, Keighley.
- LEEDS—Sro. J. E. WYMS,
Achnry House, 8, Mexbro Avenue, Chapeltown Road.
- LEICESTER—Sro. MUGGLESTONE,
Bonsall Street.
- LIVERPOOL—Sro. R. E. ISSOTT,
5, Gresham Street, Edge Lane.
- LONDON—Miss LAWRENCE,
41, Outer Temple, W.C.
- NEWCASTLE—Sro. J. MILLS,
129, Clara Street, Benwell.
- PORTSMOUTH—Dr. GREENWOOD,
182, Queen's Road.
- PLYMOUTH—Dro. GRINDLEY,
23, Gifford Place.
- ST. ANDREWS—Sro. J. T. HAXTON,
183, South Street, St. Andrews.
- TYNEMOUTH—Sro. ALAN F. DAVIDSON,
26, Park Crescent, N. Shields.
- WEST LONDON—Sro. S. MAITLAND,
32, Maclise Road, Kensington, W.

The Remington

THE UNIVERSAL TYPEWRITER.

Just think of it!

THE INTERNATIONAL MACHINE.

*Unbound by ties of nationality:
The common bond of union of all civilised peoples.*

The Remington can be supplied fitted for
Esperanto.

THE REMINGTON TYPEWRITER COMPANY,
100, Gracechurch St., London, E.C.

La Remington

LA UNIVERSALA SKRIBMASINO.

Pripensu je tio!

LA INTERNACIA MASINO.

*Tute liberigita de naciaj ligiloj:
La Komuna unuigilo por ĉiuj civilizitaj popoloj.*

La Remington estos liverita kun Esperantaj
presliteroj.

LA REMINGTON TYPEWRITER KOMPANIO,
100, Gracechurch St., Londono, E.C.

WANTED.

Post as Servant in good English Family, by
young Frenchman, 6ft. 2in. (age 17); been in
England before.

Reply M. HERDIER,
29, rue Wissocq,
Boulogne-sur-Mer.

The "Review of Reviews"

*Is the Best Magazine for Busy People.
And it is read by 'Esperanto' Students.*

The aim of this Magazine is to make the Best Thoughts of
the Best Writers universally accessible at a Trifling Cost.
The busiest and poorest in the community may here follow
with intelligent interest the great movements of Contemporary
History.

Post Free for Twelve Months, 8/6,
10 fr. 75 c., or 8.50 marks.

Office: MOWBRAY HOUSE, NORFOLK ST., LONDON.

Adresareto de Personoj kiuj deziras Korespondadi.

- Sro. S. E. BOND, porcelanovendisto, Wellington, Somerset. Deziras paroladi kun preterpasantaj Esperantistoj.
- Sro. G. BREDUILLARD, 40, Avenue de Laon, Reims, France. Deziras koresp. p-k. aŭ letere, pri aferoj ajn. Interŝ. ankaŭ ilus. p-k. kaj poŝtmarkojn kun fremdaj Esperantistoj.
- Sino. EGERTON, The Vicarage, Knottingley, England. Interŝanĝos ilus. p-k. kaj poŝtmarkojn kun alilanduloj Ĉiam respondos.
- Sro. F. FRANCIS, 46, Eridge Road, Tunbridge Wells, England. Deziras koresp. kun ĉiulandanoj p-k. aŭ letere.
- Dro. M. P. GAMBIER, Doktoro de Medicino en Loudun, dept. Vienne, France. Deziras koresp. kun fremduloj pri kiu ajn temo, ĉu letere aŭ poŝtkarte.
- Sro. W. H. HUDDY, Fore Street, Liskeard, England. Koresp. kun ĉiulandanoj p-k. aŭ letere. Ankaŭ interŝanĝos poŝtmarkojn.
- Sro. J. LATENNEUR, 204 Bvd. Raspail, Paris. Interŝ. ilus. p-k. kaj poŝtmarkojn.
- Frl. F. A. MEIGH, Ash Hall, Stoke-on-Trent, England. Interŝ. ilus. p-k. kaj interesajn kaj neordinarajn fotografajojn kun alilandanoj.
- Sro. WALTER H. MEIGH, Ash Hall, Stoke-on-Trent, England. Deziras interŝ. ilus. p-k. kaj poŝtmarkojn. Ĉiam respondos.
- Sro. W. PILLING, Rosario, Heene Road, W. Worthing, England. Interŝ. ilus. p-k. kun alilandanoj. Ĉiam respondos.
- Sro. H. W. SOUTHCOMBE, The Park, Yeovil, England. Deziras adreson de Esperanta skribmaŝin-kopiisto.
- Sro. ALPHONSO WACHTER, Dussamündache Str. 15 d. 6, Riga, Hagensberg, Russia. Korespondados kun fremduloj per ilus. p-k. aŭ leteroj.
- La Kosto de la Enskribo estas ses pencoj (70c. poŝtmarke).

THE ESPERANTIST.

The Esperanto Gazette for the spread of the International Language.

ABONPAGOJ ESTAS RICEVEBLAJ ĈE
SUBSCRIPTIONS SHOULD BE SENT TO

H. Bolingbroke Mudie, Esq., 67, Kensington Gardens Square, London, W.

AUSTRIA.—Sro. T. Cejka, Bystrice Hostyn, Moravia.
BELGIUM.—M. M. Seynaeve, 3, Rue de l'Avenir, Courtrai.
FRANCE.—Grupo Pariza, 28, rue Serpente, Paris.
GERMANY.—Doktoro Mybs, 68, Markt Strasse Altona. Elbe.
MALTA.—A. Agius, Esq., 92, Strada S. Gaetano, Hamrun.
RUSSIA.—Societo Espero, Bol Podjaceskaja 24, log 12, St. Petersburg.
SWEDEN.—Sro. P. Ahlberg, 50, Döbelngatan, Stockholm.

N.B.

Nepresitajn manuskriptojn la Redakcio resendas se oni aldonis poŝtmarkon.

Alsendatajn artikolojn la Redakcio laŭ bezono korektos.

N.B.

Oni povas sendi la abonpagon per poŝtmarkoj, kiuj estas akceptataj laŭvaloro.

Oni sendu ĉiujn artikolojn, demandojn kaj avizojn al La Redaktoro, 67, Kensington Gardens Square, London, W.

Vol. I., No. 13.

NOVEMBRO, 1904.

Subscription, 3s. Per Annum.
Single Copies, 4d. net. Nos.
2 to 8, 6d. each; Nos. 9 to 12,
4d. each, net.

Several correspondents have written for my opinion on the new British Esperanto Association.

The success or non-success of the undertaking largely rests on its ability to convince the British Esperantist that it is to his or her advantage, social or financial, to become a Member of the Association *direct*, as well as participating with a local group, under a capitation fee. This advantage may not be apparent at first sight, but I firmly believe that, with efficient management, it will be realised by those who are public-spirited enough to become Members of the central body. Correspondence Bureau, Hotel arrangements, Commercial Exchange and Mart, Lending Library, Social Gatherings, Examination facilities, etc., should bring a large and increasing membership.

But it is absolutely necessary that the enterprise be begun with courage and determination. No success may be reasonably expected unless a permanent office be engaged, and an Assistant (paid) Secretary be appointed, who may be always in attendance there to answer inquiries. If its promoters are contemplating a less venturesome line of action, I am strongly of opinion that the proposed Association will be at best but a weak measure, and end in disaster. The only excuse for this latter course would be an unfortunate lack of funds.

Will not some one among our friends, well provided with this world's goods, be disposed to generously advance a small sum (at interest, if needs be) sufficient to start the Association in a manner befitting its comprehensive title? The Hon. Secretary is:—Harald Clegg, Esq., 39, Constantine Road, Hampstead, London, N.W.

Personally I greatly regret that, as announced at the Inaugural Meeting, I have not the leisure to take any official part in the work of this desirable organisation, but heartily wish it every success.

Voĉo el la Himalajo.—Eble, pro la konata disvastiĝo de la kara lingvo, vi ne miros lerni, ke Hinda monaĥo, loĝante en la soleco de la Himalajo, sesdek mejlojn for de la fervojo, kaj multaj mejloj malproksime eĉ de poŝtoŝtationo, allogiĝis je ĝiaj ĉarmoj.

Ŝajnas al mi, ke Esperanto rilatas tiel al la mondaj lingvoj, kiel Vedanto rilatas al la religioj de la mondo. Esperanto donas internacian lingvon al la parolantoj de ĉiaj lingvoj, kiel faras Vedanto, donante al ĉiaj religianoj komunan spiriton, aŭ religian subapogon.

Plue, tiel en la unu oni ne devas forlasi sian nacian lingvon, tiel, en la alia, oni ne devas forlasi sian religion.

Saĝe diris Max Muller: "Vedanto havas spacon por preskaŭ ĉiaj religioj, ne, ĝi ĉirkaŭprenas ĉiujn."

Kaj, aliloke li skribas: "Samtempe mi ne faras sekreton ke, tutan mian vivon, mi tre ŝatas Vedanton. Mi plene povas konsenti kun Schopenhauer, kaj tute kompreni tion, kion li signifas, kiam li diris: 'En la tuta mondo ne estas eller nado, krom tiu de la originalo (de Upaniŝadoj) tiel helpanta, kiel tiu de la Upaniŝadoj mem. Ĝi estas la paco de mia vivo, ĝi estos la paco de mia morto.' Kaj mi nek timas, nek bedaŭras diri, ke mi partaĝas lian entuziasmon por Vedanto, kaj mi sentas, ke mi ŝuldas al ĝi pro multoj, kiuj helpis min en mia paso tra la vivo."

Mi finos tiujn ĉi malmultajn liniojn kun verso el Sanskrita preĝo, komune uzita inter Hindoj: "La universaj religioj de la mondo, ĉiuj elvenas el malsama vidpunkto, kaj ĉiuj demandas por si bonegecon kaj sanegecon, sed, kia ajn estu la vojo, rekte aŭ malrekte, oni iras laŭ sia ŝato. Vi, Ho Dio! estas ilia sola fino, kiel la oceano estas la sola fino de la riveroj."
ANANDO.

Mi deziras preni la unuan okazon danki tiujn legantojn kiuj jam estas reabonintaj. Kaj mi esperas ke la ceteraj afable sendos senprokraste siajn reabonojn ĝis la fino de 1905, por ke la demando de la pligrandigo de la Gazeto povu decidiĝi.

Diversaj leteroj alvenis, enhavantaj utilajn proponojn. Tial, Aŭstralia amiko proponas ke ĉiuj verkantoj metu post siaj nomoj literojn, indikantaj la de ili komprenatajn lingvojn. Tiamaniere, "S^{ro} Adamo Blanko, F.g.AGk." signifus ke li bone la Francan, iomete la Germanan, kaj bone la Antikvan Grekan lingvojn komprenas. Tio ĉi certe estus interesa, kaj kredeble estontaj verkantoj laŭe indikos siajn lingvajn povojn.

Abonanto el la Nordo skribas: "Permesu al mi gratuli vin, pro la disvastiĝo de la *Esperanta Gazeto*. Sur la Aŭgusta numero mi enmetis malgrandan anoncon inter la *Adresareto*. Mi jam estas ricevinta kvin respondojn el Belgujo, kvar el Francujo, du el Rusujo, kaj po unu el Bulgarujo, Hungarujo, Italujo, Hispanujo, kaj Maltujo. Estus interese ekscii, ĉu ekzistas alia gazeto en tiu ĉi lando eldonata, kiu estus alportinta tian agrablan rezulton post elspezo de nur sepdek centimoj!"

Amerika Esperantisto skribas: "Eble estus saĝe poŝti vian ĵurnalon nefaldatan, sub granda kovrilo, kiel oni ofte faras en la Unuigitaj Ŝtatoj. Mi intencas bindigi miajn gazetojn, kaj la faldo igas malgrandan difekton." Eble kajeroj senditaj alilanden premiĝis pli ol la enlandaj numeroj. Sed ĉu tiu ĉi difekto ne malaperos post la bindigo? Malfeliĉe, oni ne povas uzi grandajn kovrilojn; pro la pezo; sed ĉiam, kiam du ekzempleroj estas menditaj, ili estas sendataj laŭ tuba formo.

Angla Abonanto deziras la forigon de la dulingvaj paĝoj, naive konfesante ke li estas "mallaborema." Kontraŭe, niaj energiaj alilandaj amikoj multe ŝatas la laŭvortajn tradukojn, kiuj helpas ilin ellerni la Anglan lingvon.

Kiel Esperanto helpas je la akiro de nia lingvo, tiel ĝi helpas je la internaciigo de ĉiunaciaj literaturaj juveloj; kaj ni tre kontente akceptas la novan tradukon de la mondfama *L'Avare*, de Molière, verkita de la klerega S^{ro} Sam Meyer (kosto 9d.). Aliaj novaj tradukoj estas la *Eneido*, *Kantoj 1 & 2*, de D^{ro} Vallienne (7d.). kaj *Cikado ĉe Formikoj* (Franca Komedio), de la studentoj en Chaumont, sub la estreco de S^{ro} René Deshays (7d.).

Multaj legantoj atendas la aperon de *La Ventego* de Shakespere, tradukita de S^{ro} Motteau. La verko estas inter la manoj de la presistoj, kaj kredeble eldoniĝos ĉirkaŭ la monاتفino (kosto, 2f. 60, kun verda leda kovrilo kaj ilustraĵoj).

I wish to take the first opportunity to thank those readers who have already renewed their subscriptions. And I hope that the remainder will kindly send, without delay, theirs till the end of 1905, so that the question of the enlargement of the Gazette may be decided.

Various letters have come to hand, containing useful suggestions. Thus, an Australian friend proposes that all contributors should place after their names letters to indicate the languages they understand. So "Mr. Adam White, F.g.AGk." would signify that he was acquainted well with French, slightly with German, and thoroughly with Ancient Greek. This would certainly be interesting, and probably future contributors will thus indicate their linguistic attainments.

A Northern subscriber writes: "Allow me to congratulate you on the circulation of THE ESPERANTIST. In the August number I inserted a small advertisement in the *Adresareto*. I have already received five replies from Belgium, four from France, two from Russia, and one each from Bulgaria, Hungary, Italy, Spain, and Malta. It would be interesting to ascertain if another gazette published in this country exists which would have brought such a gratifying result after the expenditure of only sixpence!"

An American Esperantist writes: "It might be well to mail your journal unfolded, under a large cover, as is often done in the United States. I intend to bind my gazettes, and the folding causes a slight defect." Maybe, copies sent abroad have been more crushed than inland ones. But will not this defect disappear on binding? Unfortunately, we cannot use large envelopes on account of the weight; but always, when two copies have been ordered, they are sent in tube form.

An English subscriber wishes for the abolition of the bi-lingual pages, naively confessing that he is "lazy." On the other hand, our energetic foreign friends greatly appreciate the literal translations, which assist them to learn English.

As Esperanto helps in the acquirement of our language, so does it assist in the internationalisation of the literary gems of all nations; and we gladly welcome the new translation of Molière's world-famous *L'Avare*, by the most able M. Sam Meyer (price 9d.). Other new translations are the *Aeneid*, *Cantos 1 & 2*, by Dr. Vallienne (7d.), and *Cikado ĉe Formikoj* (a French comedy), by the students in Chaumont (Haute Marne), under the direction of M. René Deshays.

Many readers are awaiting the appearance of Shakespere's *Tempest*, translated by Mr. Motteau. The work is in the printer's hands, and should be published about the end of the month (cost, 2s. 1d., with green leather cover and illustrations).

LA TREZORO EN LA ARBARO.

Dua rakonto de la klerega romanisto H. G. Wells, tradukita (laŭpermeso) de Martyn Westcott.

La kanuo¹ jam alproksimiĝis al la marbordo. La golfeto plilarĝiĝis, kaj interspaco en la blanka rifa ŝaŭmo signis la lokon kie la rivereto enfluas en la maron; la pli densa kaj malhela verdo de la virga arbaro montris ĝian fluejon de la malproksima deklivo monteta. Tie ĉi la arbaro atingis rekte ĝis la marbordo. Multe pli malproksime, dubelumaj kaj iom kvazaŭ nuboj laŭ apero, leviĝis la montoj, kiel ondoj subite malfluidiĝintaj. La maro estis trankvila, krom pro preskaŭ nevidebla marmovado. La ĉielo flamegis.

La homo kun la skulptita remileto haltis. "Ĝi devas esti ie apude," li diris. Li enkanuigis la remileton, kaj etendis rekte antaŭ si la brakojn.

La alia homo estis sur la antaŭparto de la kanuo, zorge rigardante la teron. Li tenis sur genuo flavan paperan folion.

"Venu, kaj rigardu tion ĉi, Evans," li diris.

La du homoj parolis mallaŭte, kaj iliaj lipoj estis malmolaj kaj sekaj. Tiu, nomata Evans, balancis sin laŭlonge la kanuo, ĝis kiam li povis rigardi ĝin trans la ŝultro de sia kunulo.

La papero ŝajnis esti kruda geografia karto. Pro ofta faldado, ĝi fariĝis tre ĉifita kaj eluzita preskaŭ ĝis pecetoj, kaj la dua homo kuntenis la makulitajn pecetojn tie, kie ili malkuniĝis. Sur ĝi oni malklare povis distingi, verkitan krajone kaj preskaŭ forfrotitan, la konturon de la golfo.

"Jen!" diris Evans, "estas la rifo, kaj jen la fendo." Li gvidis sian fingregan ungon sur la karto. "Tiu ĉi kurba kaj torda linio prezentas la rivereton—mi povus ja trinki nun!—kaj tiu ĉi steleto montras la lokon."

"Vi vidas tiun ĉi punktan linion," diris la homo kun la karto; "ĝi estas rekta linio, kaj ĝi kuras de la fendo de la rifo, ĝis tufo da palmarboj. La steleto estas ĝuste tie, kie ĝi trafas la rivereton. Ni devas rimarki la lokon, kiam ni eniros en la lagunon."

"Estas malfacile kompreni tion," diris Evans, post paŭzo, "kion signifas tiuj ĉi streketoj malsupre. Ĝi ŝajnas esti la desegno de domo, aŭ de io simila; sed tion, kion signifas ĉiuj tiuj ĉi streketoj montrantaj tien ĉi kaj tien, mi ja neniel povas diveni. Kaj kia estas la skribaĵo?"

"Ĥina," diris la homo kun la karto. "Kompreneble! Li estis Ĥino," diris Evans. "Ili ĉiuj estis Ĥinoj," diris la homo kun la karto.

Ili ambaŭ sidis kelkajn minutojn fikse rigardante la teron, dum la kanuo malrapide antaŭen flosadis. Tiam Evans ekrigardis la remileton.

"Jen via vico ĉe la remilo, Hooker," li diris.

Kaj lia kunulo kviete kunfaldis sian karton, enpoŝigis ĝin, zorge preterpasis Evans kaj ekremis. Liaj movadoj estis lacaj, kiel tiuj de la homo kies forto preskaŭ foriĝis.

Evans sidis, okuloj duone fermitaj, observante kiel la ŝaŭma ondrompilo de la koralo ŝajnas pli kaj pli alproksimiĝi. La ĉielo jam estis por ili, kiel brulanta fornego, ĉar la suno estis apud la zenito. Kvankam ili estis tiel proksime de la trezoro, li ne sentis la atenditan kontentegon. La ekscitego de la batigo por posedi la karton, kaj la longa nokta vojaĝo de la ĉeflando sur senproviza kanuo estis, kiel li diris, ellacigintaj lin. Li penadis sin eksciti, turnante siajn pensojn sur la orfandaĵoj, pri kiuj la Ĥinoj estis parolintaj, sed ili ne volus resti tie; ili revenis tuj al la ideo pri la dolĉa akvo murmuretante en la rivero, kaj al la preskaŭ neelportebla sekegeco de liaj lipoj kaj gorĝo. La ritma plaŭdado de la maro sur la rifo nun aŭdetiĝis, kaj ĝi havis agrablan sonon por liaj oreloj; la akvo lekis la kanuflankon, kaj akveroj gutadis de la remileto inter ĉiu ekremo. Iom pli poste, li ekdormetis.

Li ankoraŭ estis malklare konscia pri la insulo, sed stranga revaĵo intermiksiĝis kun liaj sentadoj. Denove estas la nokto, kiam li kaj Hooker estas eltrovintaj la sekreton de la Ĥinoj; li vidas la lunlumigatajn arbojn, la malgrandan fajron bruletantan, kaj la nigrajn figurojn de la tri Ĥinoj—unuflanke arĝentatajn pro la lunlumo, kaj aliflanke ruĝajn pro la fajrlumo—kaj li aŭdas ilin interparoladi Piĝin-Angle², ĉar ili estas venintaj el diversaj provincoj. Hooker, unua, ekkomprenas la temon de ilia parolado, kaj faras signon, ke li aŭskultu. Eroj el la interparolado estas neaŭdeblaj, kaj eroj nekompreneblaj.

Hispana galjeno³ de la Filipinaj Insuloj, senespere surterkurinta, kaj ĝia trezoro enfosita ĝis la reveno-tago, estas la fundamento de la historio; ŝippereiĝinta maristaro malmultigita per malsano aŭ per malpacoj kaj la postuloj de la disciplino, kaj, fine, la foriro per la boatoj, neniam plu retrovotaj. Tiam Ĉang Haj, nur unu jaro antaŭ, sur teron vaginte, hazarde eltrovis la orfandaĵojn dum ducent jaroj kaŝitajn. Li forkuras de sia ĵunko⁴, kaj recenterigas la oron per grandega laboro, senhelpe, sed laŭ tre ruza maniero. Li multe akcentegis la ruzecon—estis lia propra sekreto. Nun li bezonas helpon reveni por elfosi ilin. Post nelonge la karto flirtis teren, kaj la voĉoj silentiĝis. Kia bela rakonto por la oreloj de du Britaj sentaŭguloj!

La revo de Evans translokiĝis al la momento, kiam li tenis la harvoston de Ĉang Haj inter siaj manoj. La vivo de Ĥino estas apenaŭ de tia indo, kiel tiu de Eŭropano. La ruza vizaĝo de Ĉang Haj, unue, akra kaj furioza kiel tiu de ektimigita serpento, kaj poste terura, perfidema kaj kompaktinda, fariĝis multe tro vidata en la revo. Ĉe la fino, Ĉang Haj faras grimacon, grimacon plej nekompreneblan kaj timigeman. Subite aferoj tremalagrabliĝis, kiel iafoje okazas en la revoj kaj songoj. Ĉang Haj babiladis kaj minacis lin. Li reve vidis grandajn amasojn da oro, kaj Ĉang Haj sin intermetantan kaj baraktantan reteni lin de ili. Li ekprenas Ĉang Haj per la harvosto—kiel la flava bruto estas granda, kiel li baraktadas kaj grimacas! Li plikreskadas ankaŭ. Tiam la brilaj oramasoj ŝanĝiĝis en brulegantan fornon, kaj vasta diablo, mirinde simile al Ĉang Haj, sed kun nigra vesteĝo, eknutris lin per karbo. Ili terure brulvundis lian buŝon. Alia diablo elkriegis lian nomon: "Evans, Evans, dormema malsaĝulo!" aŭ ĉu li estis Hooker?

Li vekigis. Ili estis ĉe la eniro de la laguno.

"Jen la tri palmoj. Ĝi devas esti sur unu linio kun tiu arbitaro," diris lia kunulo. "Memoru tion! Se ni aliros ĝis tiuj arbitroj, kaj tiam vojiros en la arbitraĵon laŭ rekta linio de ĉi tie, ni ĝin atingos, kiam ni alvenos al la rivereto."

Ili nun povis vidi tie, kie la elfluo de la rivereto plilarĝiĝis. Je ĝia vido, Evans reviviĝis. "Rapidu, amiko," li diris, "alie, je la ĉielo, mi devos trinki marakvon!" Li mordetis sian manon, kaj rigardis la arĝentan streketon inter la ŝtonegoj kaj la verda densejo. Post iom da tempo, li preskaŭ furioze turniĝis al Hooker: "Donu al mi la remileton," li diris.

Tiel ili alvenis la elfluejon de la rivero. Iom pli antaŭen, Hooker prenis akvon en la mankavon, gustumis ĝin, kaj elkraĉis. Iom poste, li denove provis ĝin: "Tio ĉi taŭgos," li diris, kaj ili komencis avide trinki.

"Malbenu tion!" diris Evans, subite. "Estas

tro malrapide." Kaj, riske kliniĝinte trans la antaŭa parto de la kanuo, li komencis ensuĉi la akvon per la lipoj.

Baldaŭ ili faris finon de la trinkado kaj, naĝigante la kanuon en malgrandan golfeton, ili estis surteriĝontaj meze de la densa kreskaĵaro, kiu superpendis la akvon.

"Ni devos barakti tra tio ĉi ĝis la marobordo, por ke ni trovu niajn arbitraĵojn, kaj tiel la linion al la loko," diris Evans.

"Plibone estus, ke ni remu tien," diris Hooker.

Tial ili denove surriveriris kaj returnen remis al la maro, kaj laŭlonge de la bordo ĝis la loko, kie kreskis la arbitaro. Ĉi tie ili alteriĝis, tiris la malpezan kanuon alten sur la marbordo kaj tiam supreniris al la rando de la junglo⁵ ĝis kiam ili povis ekvidi la fendon de la rifo kaj la arbitaro sur rekta linio. Evans elprenis el la kanuo tieulan ilon, kiu havis formon de la litero L, la kruca parto armita de polurita ŝtono. Hooker kunportis la remileton. "Ĝi nun estas rekte laŭ tiu ĉi direkto," li diris; "ni devos trapuŝi tien, ĝis kiam ni trafos la rivereton. Tiam ni devos esplori."

Ili trapuŝis densan amason da kanoj, da larĝaj foliegoj, kaj da junaj arboj, kaj en la komenco ĝi estis tre laciga irado; sed tre baldaŭ la arboj, pligrandiĝis, kaj la tero sub ili plividiĝis.

La brilego de la suna lumo ŝanĝiĝis je nesente blaj gradoj, en malvarmetan ombbron. Fine la arboj fariĝis vastaj kolonoj, kiuj sin levis ĝis baldakono de verdaĵo alte superkape.

Malhelaj blankaj floroj pendis de siaj trunketoj, kaj rampetantaj kreskaĵoj kiel ŝnuroj svingis de arbo ĝis arbo. La ombro profundigis. Surtere makulataj fungegoj kaj ruĝbruna likeno oftigis.

(FINOTA.)

¹ Canoe; canot. ² "Lingvofranca" de Komer-cistoj Ĥinaj. ³ Galleon; galion. ⁴ Junk; jonque. ⁵ Jungle; fourré.

SURPRIZANTA!

Originala historio de la studentaj tagoj, de D^{ro} Mayer (Manchester).

Antaŭ multe da jaroj mi estis studento en la Universitato de Vieno, kaj, post du jaroj, mi decidis reeniri en Germanujon por daŭrigi mian lernadon en Breslaŭo, la ĉefurbo de Silesio.

Estis belega tago kiam mi alvenis tie, kaj, esperante ke mi trovos grandan societeton kune, mi direktis miajn paŝojn al la Pariza Ĝardeno, unu el la plej favorataj ĝardenoj Breslaŭaj.

Mia espero estis konfirmata.

Enirante, mi vidis grandan nombron da studentoj, kies kapoj estis kovrataj per multekolorataj ĉapetoj; ili sidis sub la arboj, kaj trinkis Bavaran bieron, kaj fumis longajn pipojn dum la muzikistoj ludis la Radetzkian Marŝon.

Apenaŭ mi sidigis ĉe aparta tablo, kiam du studentoj alvenis al mi, kaj ni komencis interparoladon, kiu iĝis vivega post malmulte da minutoj.

La du sinjoroj penadis priskribi la ĉefajn trajtojn de Breslaŭo al mi, sed iliaj priskriboj estis tiel malsamaj, ke mi ne povis formi ian ideon pri ili.

S^{ro} Ambrosio estis efektive optimisto, dum lia amiko S^{ro} Nero ludis la kontraŭan parton. Nu, kia bono elvenis el ĉiuj tiuj ĉi kontraŭdiroj? Nenio, krom veto.

Dum la lastaj minutoj, la sinjoroj disputadis pri la valoro de la urba policaro, S^{ro} Ambrosio absolute certigis, ke ĝi estas fama pro ĝia lerteco, ka

S^{ro} Nero diris, ke estas nenio pli malbona en la mondo.

La veto estis aranĝita tiamaniere :

S^{ro} Ambrosio entreprenis esti arestata de policanoj en kvar semajnoj, sen farinte ion kontraŭ la leĝo. S^{ro} Nero promesis senpune fari krimon sub la okuloj de la policanoj, kaj pretendis, ke tiuj ĉi eĉ helpos lin. Li farus tion ĉi ankaŭ en kvar semajnoj.

Oni elektis min esti juĝo por diri, je la fino de tiu ĉi tempo, kiu ludis sian rolon laŭ la plej bona maniero.

Sed kvar semajnoj estas longa tempo, kaj mi forgesis la tutan aferon.

Okazis, ke mi estis ree vespere en la Pariza Ĝardeno, sidanta ĉe la sama tablo, kiam mi ekvidis miajn antaŭajn kunulojn alvenantaj al mi.

Jen estas tio kion ili rakontis al mi.

S^{ro} Ambrosio estis peninta kvar semajnojn, per la helpo de sia dommastrino, havigi la plej difektajn vestojn de vagisto. Li surmetis ilin vespere kaj, post kiam la frizisto pentris lin tiel, ke neniu povos rekoni lin, li eliris sur la straton.

Li marŝis lametante, kaj zorge ĉirkaŭen rigardante. Tuj policano ekvidis lin, kaj sekvis de malproksime.

Fine S^{ro} Ambrosio eniris en malgrandan drinkejon, kaj postulis glason da ĝino.

La mastro, kiam li vidis la mienon de sia kliento diris, retirante la glason: "Sed ĉu vi havas monon?" S^{ro} Ambrosio kvazaŭ timigata kurbigis, kaj prenis dudek kvin talerojn papermone el sia boto, kaj metis ilin zorge sur la tablon.

La policano staris ĉiam antaŭ la fenestro por vidi la finon de la dramo.

La mastro, ekprenante la bankan bileton, sen donante la glason da ĝino al S^{ro} Ambrosio portis la monon al lumo, por vidi ĉu ĝi estas vera. Li demandis: "De kiu vi ricevis tiun ĉi bileton?"

"De mia patrino," respondis la vagisto.

Tiam eniris la policano.

"Ĉu via patrino loĝas malproksime?" li demandis.

"Jes, ĉirkaŭ kvar mil mejlojn."

"Bone, venu kun mi al la polica stacidomo, por ke mi certigu vian historion." Li tiam ekprenis lin per la brako, kaj kondukis lin eksteren, kie alia policano atendis.

Tiel S^{ro} Ambrosio marŝis inter du policanoj laŭ la direkto al la polica stacidomo.

Nu, ekmallumiĝis kaj, kiam ili apudestis la *Hotel de Saxe*, ĉe la alia flanko de la strato ili subite ekvidis la estron da la urba policaro marŝantan laŭ kontraŭa direkto.

Li tordis siajn longajn lipharojn, kaj rigardis sovaĝe sur ili. La policanoj salutis, sed la estro transiris la straton.

"Kiun vi havas tie?" li demandis. "Suspektindan viron, kiu havis dudek kvin talerojn en sia boto, via moŝto." Je tiuj ĉi vortoj, la komandanto iĝis tre kolera, kaj li ekkriis: "Kaj vi ambaŭ forlasis vian postenon por aresti tiun ĉi malgrandan junulon, kiu ne faris ion malrajtan? Morgaŭ matene ĉe dek-tridek, mi ordonas vin ĉeesti mian oficejon. Nun, mi mem alkondukos tiun ĉi malliberulon al la stacidomo, kaj vi tuj iru al viaj postenoj."

Tion dirinte, li alvokis fiakron, per signo de mano ordonis la malliberulon eniri, kaj sekvis lin. Ili do ambaŭ rapide veturis ĝis la stacidomo, sed S^{ro} Ambrosio multe miris kiam oni ne haltis antaŭ tiun konstruaĵon, sed li ne kuraĝis ion diri.

La fiakro ruliĝis en la plej aristokratan kvartalon de la urbo, kaj antaŭ belega palaco ĝi haltis.

La komandanto eliris, kaj ordonis al la vagisto, ke li sekvu lin en liajn privatajn ĉambrojn.

Ili ambaŭ eniris en la princan salonon, kaj la oficisto, sidiĝinte ĵus kontraŭ la malliberulon, subite formetis siajn lipharojn kaj diris: "Ĉu vi konas min, Ambrosio? Certe mi deziregas scii tion, kion decidis nia amiko la juĝo pri niaj agoj!"

S^{ro} Ambrosio mutiĝis pro mirego.

Tuj poste, la servistinoj envenis, kaj pretigis grandan te-tablon por ili.

Tion, kio poste okazis mi tute ne scias, sed la societo en la Pariza Ĝardeno iĝis tiel vivema, ke mi apenaŭ povis doni mian juĝon. Fine mi decidis jene:

S^{ro} Ambrosio, estas vere, faris nenion malrajtan sed la aresto ne estis plenumita.

S^{ro} Nero faris krimon, sed ne estis punita.

Mi do ordonis, ke S^{ro} Ambrosio pagu la duonon, ĉar li ne estis arestita, kaj ke S^{ro} Nero pagu la alian duonon, por kontentigi sian konsciencon.

Surprizante estis, ke ni tri okaze rerenkontiĝis, lastan someron en Parizo, S^{ro} Ambrosio estas nun profesoro, S^{ro} Nero ambasadoro, kaj mi estas la viro, kiu rakontas tiun ĉi historion al vi.

MEDITADOJ EN WESTMINSTER ABBEY.

El "The Spectator," Marto 30, 1711, verkitaj de Addison. Tradukitaj de Rev. N.B.

Kiam mi estas en serioza humoro, tre ofte mi sole promenas en Westminstera Abatejo; kie la mallumeco de la loko, kaj ĝia uzado, kune kun la soleneco de la konstruaĵo, kaj la stato de la homoj, kiuj en ĝi kuŝas, emas pleniĝi la spiriton je speco

da melankolio, aŭ plivole pripenseco, kiu ne estas malagrable. Hieraŭ mi restis tutan posttagmezon en la preĝejkorto, la kloitroj, kaj la preĝejo, min amuzante per la tombŝtonoj, kaj la surskriboj, kiujn mi vidis en tiuj diversaj regionoj de la

mortintoj. El ili, la plej granda nombro raportis nenion pri la enteriĝinto, krom ke li naskiĝas unu tagon, kaj alian tagon mortas: la tuta historio de lia vivo enhavata en tiuj ĉi du cirkonstancoj, kiuj estas al ĉiuj komunaj.

Mi ne povis ne rigardi tiujn ĉi registrojn de ekzistaĵo, flavkuprajn aŭ marmorajn, kiel speco da satiro sur la mortintoj, kiuj estis lasintaj nenian alian memoraĵon pri si, krom ke ili naskiĝis, kaj ke ili mortis. Ili min memorigis pri multaj homoj citatoj en la bataloj el heroaj poemoj, kiuj estas sonore nomataj nur por ke ili mortiĝus, kaj kiuj nur estas famaj pro frapoj sur kapojn.

Γλαῦκόν τε, Μεδόντα τε, Θερσιλόχον τε.

La vivo de tiuj ĉi viroj bone priskribiĝis en la Sankta Skribo per "La vojeto de sago," kiu tuj fermiĝas kaj perdiĝas.

Kiam mi eniris en la preĝejon, mi amuzis min per la fosado de tobo; kaj mi vidis en ĉiu ŝovelaĵo suprenjetita, la peceton de osto aŭ kranio intermiksitan kun freŝe ŝimiĝanta tero, kiu iam havis lokon en la kunmeto de homa korpo. Tiam mi komencis pripensi, kiaj nekalkuleblaj aroj da homoj kuŝis kunkonfuzitaj sub la pavimo de tiu antikva katedro; kiel viroj kaj virinoj, amikoj kaj malamikoj, pastroj kaj soldatoj, monaĥoj kaj kanonikoj estis kunelfalataj, kaj kunmiksita en la sama komuna amaso; kiel beleco, forteco, kaj juneco kune kun maljuneco, malforteco kaj malbelformeco kuŝis nedistingataj en la sama konfuza amaso da materialo.

Tiel elvidinte tiun ĉi grandan magazenen de la morto, kvazaŭ entute, mi ĝin pli aparte ek esploris per la rakontoj, kiujn mi trovis sur multaj monumentoj, levigitaj en ĉiu kvartolo de tiu antikva konstruaĵo.

Kelkaj el ili kovriĝis per tiaj malŝparemaj epitafoj, ke, se la mortinto povus konatiĝi kun ili, li ruĝiĝus pro la laŭdoj aldonitaj al si de siaj amikoj.

Estas aliaj, tiel troe modestaj, ke ili priskribas la karakteron de la mortinto Greke aŭ Hebreo kaj pro tio, ili ne estas komprenataj unufoje dum unu jaro.

En la *Kojno de la Poetoj* mi trovis, ke estas poetoj sen monumentoj, kaj monumentoj sen poetoj.

Mi ja vidis, ke la nuna militado estas pleniginta la preĝejon per multe da tiuj ĉi senhomaj monumentoj, kiu estas starigitaj al la memoro de personoj, kies korpoj eble enteriĝis sur la ebenaĵoj de Blenheim, aŭ en la bruston de la oceano.

Mi ne povis ne esti multege ravita de multaj modernaj epitafoj, kiuj estas verkitaj kun granda eleganteco de esprimo kaj ĝusteco de penso, kiuj do tiel honoras la vivantojn, kiel la mortintojn. Pri tio, ke alilandano estas tre ema eltiri ideon pri

la nescio aŭ la ĝentileco de ia nacio el la maniero de ĝiaj publikaj monumentoj kaj surskriboj, tiuj ĉi devus submetiĝi al la legado de kleruloj kaj geniuloj, antaŭ ol ili estos gravurataj. La monumento de Sir Cloudesley Shovel tre ofte min multe ofendis; anstataŭ la brava Angla admiralo, kiu estis la distingiga karaktero de tiu malbela sinjoro, li sur sia tobo reprezentigas per la figuro de koketulo vestita de longa peruko, kaj sin ripozanta sur veluraj kusenoj sub parada baldakeno. La surskribo respondas al la monumento ĉar, anstataŭ ol glorigi la multajn rimarkindajn heroaĵojn, kiujn li por sia patrujo farinta estis, ĝi nur nun sciigas pri la maniero de lia morto, pro kio li povis rikolti nenian honoron.

La Holandanoj, kiujn ni estas emaj malestiminti pro manko da genio, montras senlime pli veran guston pri la antikveco kaj la ĝentileco, per siaj konstruaĵoj kaj tiaj laboraĵoj, ol tiuj, kiujn ni trovas en nia propra lando. La monumentoj de iliaj admiraloj, kiuj konstruiĝis je la ŝtata elspezo, reprezentas ilin laŭ iliaj veraj similoj, kaj ili ornamiĝas per maraj kronoj kaj ŝipaj ornamoj, per belaj festonoj el markreskaĵo, konkaj kaj koralo.

Sed ni revenu al nia temo.

Mi estas lasinta la tenejon de niaj Anglaj reĝoj por rigardi alian tagon, kiam mi trovos mian spiriton inklina al tia serioza amuzado. Mi scias, ke tiaj konsideroj ĝenerale ekscitas mallumajn kaj funebrajn pensojn ĉe la timemaj spiritoj kaj malĝojaj fantazioj; sed, por mi mem, kvankam mi ĉiam estas serioza, mi ne scias tion, kio estas melankoliigi; kaj mi do povas rigardi la Naturon, en siaj profundaj kaj solenaj scenejoj kun la sama plezuro kiel en siaj plej gajaj kaj ravaj modoj. Tiel mi povas plibonigi min per tiuj aferoj, pri kiuj aliaj terure pripensas. Kiam mi rigardas la monumentojn de la potenculoj, ĉia envia kortuŝeco en mi mortas; kiam mi legas la epitafojn de la belaj, ĉia malmodera deziro malaperas; kiam mi renkontas la doloron de gepatroj sur tombŝtono mia koro komplete moliĝas; kiam mi vidas la tombon de la gepatroj mem, mi pripensas pri la senutileco ploregi tiujn, kiujn ni post mallonga tempo devos sekvi; kiam mi vidas reĝojn kuŝantajn apud tiuj, kiuj detronis ilin; kiam mi konsideras konkurantajn spiritulojn flanke ĉe flanke metitajn; aŭ sanktulojn, kiuj dividigis la mondon per siaj argumentoj kaj disputadoj, mi malĝoje kaj mire pripensas pri la malgrandaj konkursetoj, sektetoj kaj disputetoj de la homaro.

Kiam mi legas la diversajn datojn sur la tomboj de unuj, kiuj hieraŭ kaj de unuj, kiuj antaŭ sescent jaroj mortis, mi pripensas pri Tiu Granda Tago, kiam ni ĉiuj estos samtempuloj, kaj kune aperos.

THE PROGRESS OF ESPERANTO IN GREAT BRITAIN AND ABROAD.

The contents of this section are supplied by the Hon. Sec. of the London Esperanto Club, who invites all Esperantists to send monthly reports of the spread of the International Language in their districts. Communications must reach 14, Norfolk Street, London, W.C., before the 8th of each month.

On Friday, October 14th, the unification of organised effort for the propagation of Esperanto within the British Empire was accomplished by the formation of The British Esperanto Association. This took place at a meeting of representatives of many of the twenty-five British Societies, and individual Esperantists of both sexes, held in the Essex Hall, Strand.

Our space does not admit of a verbatim report of the speeches, which can only be given in condensed form.

On the motion of Mr. J. Rhodes (Keighley), seconded by Mr. C. E. Cowper (Deal), Mr. W. T. Stead was called to the chair.

The chairman said the business of the evening was not to discuss the merits or demerits of Esperanto. They were met as a company of men and women who had come to the conclusion that Esperanto was the best thing going in the way of a key-language, and that it was their duty to decide how best to join their forces so as to make the best thing within sight available to the greatest number of people in the shortest possible time (hear, hear).

When the movement began to spread it developed one or two features which he thought were rather hopeful. Persons with enterprise began here and there to see that if Esperanto was going to go, there was money in Esperanto. He had a great belief in things that had money in them (hear, hear). For this reason, that any good cause which would pay a 5 per cent. dividend would multiply and increase itself just as a tree would multiply itself by throwing off its seed; but any philanthropic or other public-spirited association which would pay no penny in dividend was like a telegraph pole set in the ground—it would stand until it rotted, but it would never breed another telegraph pole. So it was in relation to societies that were purely benevolent. But perhaps that was too bad to be suggested of this new organisation, which was to be a purely propagandis-association. He should look upon it as representing what he might call the "Church" of Esperanto. He hoped there might be a profitable and revenue-producing "State" of Esperanto growing up outside with which their organisation would be in the closest possible manner associated, and while their business would be to preach the pure gospel of the cause, the other fellows would come along

and gather up the shekels. As for themselves, they only wanted sufficient of the shekels to keep the matter going.

A committee had been sitting for some time considering about the formation of a National Association, and among the suggestions framed was one as to title. Scarcely a month passed but some irate Scotsman wrote to say he was a most dastardly person for not having taken note that there were others beside English in the United Kingdom. Then the Americans would not have the word "British" at all; while as to the formula "English-speaking," the title "English-Speaking Esperanto Association" would look rather foolish, seeing that the object was speaking, not English, but Esperanto. It had, therefore, been finally decided, after a good deal of discussion, that, subject to the approval of that meeting, the title dividing them the least, and which would be the simplest, was The British Esperanto Association.

The suggestions, copies of which would be found on the chairs, had been drawn up by the London Group, and submitted to the rest as a basis for a provisional organisation until next May. Their purport had practically been embodied in a number of Resolutions now to be laid before the meeting.

He concluded by moving the first Resolution: That a society, to be entitled "THE BRITISH ESPERANTO ASSOCIATION," be and is hereby formed. Mr. Geddes (Dover) seconded.

A discussion followed, Mr. A. E. Wackrill (late of Ceylon) suggesting a difficulty as to the equivalent in Esperanto of "Association," and pointing out the desirability of having the same initials for the title in both languages. It was replied that the word "Asociacio" (shortened in the newer *Esperanto-German Dictionary* into "Asocio") was already available. Finally, after Mr. Parsons (Battersea) had failed to find a seconder for his amendment—"The Esperanto Society of Great Britain and Ireland"—the Resolution moved from the chair was adopted unanimously.

Resolution 2.

Moved by Mr. Ledger (London); seconded by Mr. Gill (Acton). The objects of the Association shall be:—To promote in every way the spread of the auxiliary International language "Esperanto" by the formation of new local societies. By appointing representatives. Appointing delegates

for International conferences. The arrangement of congresses. Distributing information throughout the Empire. Arranging for the loan of collections of literature, correspondence, etc. The making arrangements for lectures. The publishing and distribution of books and propaganda literature. The organising of examinations and granting certificates of proficiency, etc., etc.

Resolution 3.

Moved by Mr. Cowper (Deal); seconded by Mr. Hayes (London). That the following gentlemen be elected to hold office until the annual meeting in May, 1905:—Honorary President—Dr. Zamenhof. President—Lieut.-Col. Pollen, LL.D. Vice-Presidents—Messrs. Joseph Rhodes, F.J.I., J. C. O'Connor, B.A., Felix Moscheles, W. T. Stead. Hon. Treasurer—Mr. W. Whitebrook. Hon. Secretary—Mr. H. Clegg. Hon. Auditors—Messrs. Schultz, Comins & Co.

Resolution 4.

Moved by Mr. T. Hoskison (Leeds); seconded by Mr. Finez (Dover). That a provisional Council be formed, consisting of one representative of each existing British group, with power to add to the number, such Council to hold office until May, 1905, when the first annual meeting shall be held and a new Council elected.

Councillors.—Aberdeen, Mr. Christen; Acton, Mr. Gill; Battersea, Mr. Lee; Bedford, Mr. Dudeney; Bournemouth, Mr. Woodward; Brighton, Miss Oxenford; Brixton, Mr. Eagle; Corbridge, Miss Bickell; Dover, Mr. Geddes; Dublin, Mr. Fournier; Edinburgh, Prof. Sarolea; Forest Gate, Mr. Carter; Glasgow, Mr. Wallace; Ilford, Mr. Jeffery; Keighley, Mr. Rhodes; Kensington, Mr. Maitland; Leeds, Mr. Wyms; Leicester, Mr. Mugglestone; Liverpool, Dr. Lloyd; London, Miss Lawrence; Newcastle, Mr. Mills; Plymouth, Mr. Thill; Portsmouth, Dr. Greenwood; St. Andrews, Mr. Haxton; Tynemouth, Mr. Davidson.

Resolution 5.

Moved by Mr. Joseph Rhodes (Keighley); seconded by Dr. Lloyd (Liverpool). That the Association shall consist of Fellows, Members, and Associates.

An annual subscription (the amount of which shall be determined by the Rules) shall be payable by each Fellow and Member respectively. These subscriptions shall be 5s. for Fellows, and 2s. 6d. for Members for the period up to the annual meeting in May, 1905.

Individual Members of all Associated Groups shall be, *ipso facto*, Associates, but without the right of voting (except through their Group Leaders).

The Rules shall provide for the election by the Council, from time to time, of Honorary Members, consisting of friends and helpers of the cause.

Resolution 6.

Moved by Mr. Cowper (Deal); seconded by Mr. O'Connor (London). The amount of annual subscription for affiliated Groups, based upon the effective numerical strength of each Group, shall be determined by the Rules; but the amount of subscription payable for the period up to the annual meeting in May, 1905, shall be 3d. per head.

Resolution 7.

Moved by Mr. Reeve (London); seconded by Mr. Millidge (London). That the Council be empowered to prepare a draft set of Rules for the Association, to be submitted to the first general meeting.

Resolution 8.

Moved by Mr. O'Connor (London); seconded by Miss Lawrence (London). That the Council be authorised to hire, as soon as possible, a room for one year, with the approval of the Guarantor; and to engage a paid assistant secretary for the period up to the annual meeting in May, 1905.

Resolution 9.

Moved by Mr. Farnes (London); seconded by Miss Schafer (London). That the honorary secretary be authorised at the conclusion of this meeting to enroll members on payment of the provisional subscription of 2s. 6d., and to receive donations, and that the Council be empowered to elect from amongst the members, before the annual meeting in May, 1905, a limited number of Fellows who have proved themselves to be expert Esperantists, and are willing to pay 5s.

For convenience sake these resolutions have been set down in the fashion in which they were finally settled, but no single resolution was passed without comment or discussion, although to most of them unanimous consent was finally given; for example, there was an amendment to Resolution 2, Mr. E. W. Eagle (Brixton) moving that the objects should be as in the printed paper, that is, in the sentence "distributing information throughout the Empire," "Empire" should be omitted. This was seconded by Mr. E. W. Bullen (Dulwich). Mr. J. C. O'Connor (London) pleaded for the larger idea, and pointed out that he had recently received applications for information as to how to start Groups from persons in Adelaide, Melbourne, Sidney, and another distant part of the Empire. The chairman suggested that, even if the words were left out, there would really be no limitation of the activities of the Association to that part of

the Empire contained within the British Isles. The meeting thereupon accepted the amendment unanimously, and the words stand simply "Distributing Information." Sir William Ramsay had been requested to become president, but, his absence in America making it possible that a reply would scarcely reach London before the meeting, the noted scholar and ardent Esperantist, Colonel Pollen, had consented to come to our help if needed. Sir William's telegram arrived just before the meeting, the letter not until later. With his usual kindness he wrote :—

R.M.S. *Baltic*, 13th October, 1904.

I am most flattered by your request. My position is simply this:—I am on the Council of so many Societies (and on the Senate of London University, too) that I find I have not sufficient time for what is really the business of my life, research. It is true that each Society takes only a little time, say, one afternoon a fortnight, some more; but in the aggregate they take far more time than I ought to give. I am now free from the presidentship of the Society of Chemical Industry; but I must still attend its meetings, for the new president is an American, and cannot be present in London.

These considerations lead me to decline your flattering offer. Believe me it is not want of will; but I have made up my mind not to undertake any more work of the kind for some years. I *must* have time for my own work, and the only way to secure it is to decline all public offices.

Remember that I am in complete sympathy with your movement.

Yours faithfully,

WILLIAM RAMSAY.

Thus far our efforts have been successful, and the B.E.A. formed, but we must not forget that this is only the first step, we have to formulate carefully the Rules; and suggestions of all kinds will be welcome. The arrangement as to examiners and examinations will be an arduous and difficult work, and this applies to the whole of the objects mentioned in Resolution 2. Each and everyone of us must do our very best to give of our time and of our means. It has often been said that true enthusiasm empties pockets. Let us, everyone who can afford it, at least, become members, and those who can go one better may add a donation. Subscriptions and funds will be gladly welcomed by the Hon. Secretary, Harald Clegg, Esq., 14, Norfolk Street, Strand, London.

Our space will not allow me to mention the classes in and around London; particulars of these

were published in the October ESPERANTIST. There was, however, one mistake, Miss Schafer's class at the German Club, Charlotte Street, Fitzroy Square, is held on Wednesday. The Principal of the Cusack Institute, White Street, close to Moorgate Street Station, has placed a room at our disposal, and classes are held there on Thursday evenings—beginners at 6.15, teacher Mr. Gray; advanced 7.15, Miss Schafer.

Which of our readers has not heard of the extraordinary progress made by Esperanto in Aberdeen? Their case is, I should think, unique. As the result of a newspaper propaganda, commenced scarcely five weeks ago, Aberdeen has more than 170 students attending classes. They intend to hold a meeting in the Town Hall, which holds 5,000 people, and already names for the Adresaro are coming in. All honour to the enthusiastic Mr. A. Christen, who has originated and carried out this successful movement.

News of progress abroad will have to be held over this month. Two items are of great importance. At a congress of workmen painters held lately in Grenoble it was decided that delegates to the next congress must be able to speak Esperanto; and the preparations for the reception of Dr. Zamenhof at Boulogne are already being commenced.

Tutmonda Jarlibro.

As all our readers know, this wonderful directory has been compiled by S^o de Menil, of 45, Boulevard Magenta, Paris. It being the first of its kind, absolute correctness was impossible. All Esperantists are, therefore, earnestly asked to correct any mistakes they find in it, and to forward such corrections to S^o de M^énil before the 10th November. Postcards will do of course; but if we are to have a correct directory next year everyone *must* help, and that speedily. We have already notified M. de M^énil of most obvious slips.

Mr. H. P. Hughes, of 2, Fairfield Road, Stockton Heath, Warrington, will send reprints of his interesting article (which appeared in several papers) to any who will send a stamped addressed envelope, and Mr. Dudeney's article in the *Bedfordshire Times* is still obtainable, price 2d.

We learn with great pleasure that our able friend Mr. Motteau holds, by request of Dr. Stanton Coit, a weekly class (on Mondays at 7.30) at the Union of Ethical Societies, 19, Buckingham Street, Strand, W.C.

CORRESPONDENCE NOTES.

El Rusujo.—Mi ĵus revenis de mia longa Esperantista vojaĝo. Plej diverslandajn Esperantistojn renkontis mi: Hungarajn, Germanajn, Bohemajn, Francajn, Rusajn, Italajn—ĉiujn mi same bone komprenis, kun ĉiuj mi min sentis internaciulo, homo, Esperantisto! Mi konvinkis min, ke Esperanto estas parolebla de ĉiuj Eŭropaj, popoloj, kaj vidis, ke nenio povos haltigi la fortan fluon de tiu ĉi progresajo.—Via, G. KOLOWRAT, en *St. Peterburgo*.

Pri la prefikso MAL.—Ĉiuj Esperantistoj konsentas, ke ni ne devas uzi la prefikson MAL-, kiam la logiko enkondukus uzon de SEN aŭ NE. La prefikso MAL- montras la kontraŭecon. *La du ideoj estas kontraŭaj, nur kiam ilia sumo faras nulon.* Eble oni ridetos tiun algebran difinon. Tamen mi kredas, ke oni povas eltiri el ĝi, en la plimulto da okazoj, limon inter la uzo de MAL-, kaj tiu de SEN aŭ NE. Ekz.:

Se ni varmigis ian mason da akvo, kaj malvarmigis, laŭ la sama grado, egalan mason, sufiĉos miksi ilin, por havi nenion faritan.

Puŝite egale kaj samtempe dekstren kaj maldekstren, oni ne moviĝas. Persono kiu logas nin pro siaj bonaj kvalitoj, kaj mallogas pro la malbonaj, sume lasas nin indiferantaj. Grasa makulo sur papero, lumigita de poste, aperas brila; de antaŭe lumigita, ĝi estas malbrila; lumigita egale ĉe ĉiu flanko, ĝi malaperas. Kunigante homon fortikan kun alia malfortika, oni povus akiri la saman laboron, kiel per du homoj senigitaj de tiuj du ecoj.

Generale, la estaĵoj kaj aferoj posedas kvalitojn aŭ proprajojn, kiujn ni kutimas vidi kunestantaj laŭ ia grado. Tio estas la komuna nivelo. Se radiko sciigas, ke ia proprajo superas ĉi tiun nivelon, la sama radiko kun MAL- montras la saman proprajon laŭ malsupera grado. Sed kiam ni intencas celi la foreston aŭ neeston de proprajo ni uzu SEN aŭ NE. Ekz.:

La morto estas nur la seniĝo de la vivo; kaj la vivo neniam malon havas. (La morto havas unu, la naskiĝon; ĉar en urbo, kie la nombro de la naskiĝoj egalas tiun de la malnaskiĝoj, la kvanto da loĝantoj ne ŝanĝiĝas.) Do, vortoj kiel *malviva, malakra, malrekta, malcentra, malebla, malesti*, nenion signifas, se oni donas al la prefikso MAL- ĝian veran sencon.

Nun, ĉu ekzistas ia diferenco inter SEN kaj NE? Eble pli bone estis uzi SEN kiam la proprajo celata okaze forestas, kaj NE kiam ĝi tute neestis. Senviva korpo; neviva ŝtono.

Sed mi konfesas, ke ĉi tio estas nur bagatelo.—H. SENTIS, *Grenoble*.

P.S.—En Jan., 1903, mi sendis artikolon pri tiu temo al la malaperinta R.L. (H.S.).

Atesto pri facileco (se oni bezonas plu!).—Mi estis aŭdinta pri Esperanto, sed mi sciis nenion pri ĝi antaŭ *gestera* (hieraŭ) vespero, kiam amiko sendis al mi leteron skribitan en Esperanto. Post tri kvaronoj da horo, *per la helpo de unu kopio (kajero) de THE ESPERANTIST*, kiun mi ricevis kune kun mia letero, mi povis skribi Esperantan respondon! Post vespermanĝo tre horojn da nokto mi laboris (studis) pri la paĝoj de la Gazeto. Nun, morgaŭe, mi estas leginta granda(n) parto(n) de la Gazeto, kaj mi povas kompreni la vortojn preskaŭ tutajn, kvankam mi havas nek vortaron nek gramatikon, ekceptinte THE ESPERANTIST. Esperanto ja estas mirindega lingvo. La alia lingvo internacia, la malnova *Volapük* ne povis kompariĝi kun tiu ĉi. Ju pli mi vidas pri ĝi, des pli korege mi ŝatas ĝin. Volu pardoni min, se mia letero enhavas kelkajn erorojn kaj kredu ke mi estas, via tre vere, N.L.H. en Calcutta, Hindujo.

(A letter composed after but four hours' study, without dictionary or grammar, other than THE ESPERANTIST! What can be more convincing? The italics are ours.—EDITOR.)

Referring to your notes in a recent number of THE ESPERANTIST, I believe that the best way of spreading a knowledge of Esperanto is for the London Chamber of Commerce to demand from every candidate for their certificate a competent knowledge of the language—that they should be at least able to read and write Esperanto; later on, candidates might be required to speak the language.

This suggestion would be somewhat unreasonable if learning to read and write Esperanto involved much labour; but I am surely overrating the difficulty when I assert that any boy of average ability would be able to conquer it by devoting one hour a week to it during our academical term of three months. A slow boy might require two terms, but slow boys are not wanted in the City or elsewhere.

English people are so abominably shy of any new proposal, especially when it is one of a promising nature, that I shall not be at all surprised if you continue to cry in the wilderness for many a year to come. You will probably have to wait until the International language has been adopted as the language of Commerce by every nation except ours.—Yours faithfully,

TEMPLE ORME.

KRANIOJ.

Originale verkita de D^{ro} A.M., No. 8720 (Trinidad).

La celo de ĉiu Esperantisto estas, aŭ devus esti, la forigo de naciaj antaŭjuĝoj, kaj li devus uzi ĉiujn batalilojn por efekti ĝin. Unu el tiuj ĉi bataliloj estas Antropologio. La konatiĝo kun la principoj de tiu ĉi scienco montros nin, ke la diversaj Eŭropaj nacioj estas ja apudaj parencoj, kaj ke la tiel nomataj naciaj malamikaĵoj estas pli ol malbonaj. Kio estas tiuj ĉi malamikaĵoj, krom heredaĵoj de la estinteco, nutritaj de egoistaj regnestroj, kaj nuntempe, ni ĝin diras honte, de la malveroj de egale egoistaj historiaj skribantoj.

Por la nemetiisto, mi diru, ke la antropologiisto estas la naturisto de la homo, kiu fondas siajn konkludojn sur la mezuroj kaj sur la fizikaj trajtoj karakteraj de la vivantoj, kaj ankaŭ de la mortintoj, sur la korpoj de la vivantoj aŭ de la mortintoj, sed, kutime, sur la skeletoj de la mortintoj, kaj ne, kiel la historiaj skribantoj, sur la priskribaĵoj de la malnovaj Grekaj kaj Latinaj aŭtoroj.

La plej gravaj mezuroj estas tiuj de la kranio.

La kranioj dividiĝas en tri klasojn, laŭ la proporcio de la larĝeco je la longeco; tiu ĉi proporcio, donita kiel procento da la longeco, estas nomata "cefalika indikilo."

La larĝeco estas mezurata ĵus super la oreloj, kaj la longeco de punkto inter la brovoj ĝis la okcipita ŝvelaĵo. La proporcio de la *longa kapo* (dolicocefaliko) estas malpli ol 75%, de la *meza kapo* (mezocefaliko) de 75% ĝis 80%, kaj la *larĝa kapo* (brakicefaliko) pli ol 80%.

La jena priskribo ne enhavas Rusujon, Finlandon, Laplandon aŭ Hungarujon, ĉar, rilate al iliaj loĝantoj, ili apartenas Azion; eĉ Rusujo havas tre malgrandan nombron da Eŭropsangaj homoj.

La plej unue konata Eŭropa homo estis longa kapulo, mallonga kaj bruneta, posedanta multe da Afrikaj trajtoj. Multaj antropologiistoj kredas, ke li origine venis el Afriko. Estas strange, ke la Afrikanoj havas tradicion laŭ kiu, la unuaj homoj estas nigraj. Unutage iu el ili, baninte sin en lago, blankiĝis! Kompreneble ĉiu rapidis sin bani en la sama lago, kies akvo pli kaj pli nigriĝis pro tio. La banantoj do fariĝis malpli kaj malpli blanka ĝis, fine, la akvo tute perdis sian virton. La malfeliĉuloj, kiuj alvenis tro malfrue, estas la praavoj de la nunaj nigruloj, kaj la aliaj, pli malpli kolorataj, tiuj de la diversaj koloritaj rasoj.

Poste, raso da larĝakapuloj el la Oriento, pli altaj, pri fortaj kaj pli civilizataj ol la longakapuloj, okupis mezan Eŭropon, forpelinte la longakapulojn al Sudo, Nordo kaj Nord-Okcidento. La nunaj

Eŭropaj nacioj estas la posteuloj de tiuj ĉi du rasoj.

Por la ordigo, la antropologiistoj supozas, ke estas tri ĉefaj, puraj rasoj en Eŭropo, krom Rusujo, Finlando, Laplando, kaj Hungarujo.

(a). La Teŭtonoj, altaj kaj blondaj, kiuj havas longajn kapojn kaj vizaĝojn, kaj loĝas Skandinavujon kaj nordan Germanujon, estas la posteuloj de tiu parto de la originalaj longakapuloj, kiuj, forkuris al la norda for de la larĝakapuloj.

(b). La Mediteraneuloj (Iberioj), malaltaj kaj brunetaj, kiuj havas ankaŭ longajn kapojn kaj vizaĝojn, kaj kiuj okupas la Britajn Insulojn, okcidentan Francujon, Hispanujon kaj la tutan bordon de la Mediteranea maro, estas la posteuloj de la restantaj originalaj longakapuloj.

La diferencaj karakteroj fizikaj de la du rasoj estas racionale klarigitaj per klimataj kondiĉoj. Ni ŝuldas al la Iberioj la civilizadon de antikva Egiptujo, Grekujo kaj Romo, sencitante tiun de Persujo kaj eble tiujn de la Semitaj Imperioj, ĉar estas preskaŭ certe, ke tiuj ĉi ankaŭ apartenis al la Mediteranea raso.

(c). La Keltoj, mezaltaj kaj brunetaj, kiuj havis larĝajn kapojn kaj vizaĝojn kaj loĝis mezan Eŭropon (mezan Francujon, sudan Germanujon, Aŭstrujon, Bohemujon, Polujon, kaj aliajn).

La Slavoj apartenas al tiu ĉi raso, kiu estis la posteulo de tiu originala raso, kiu forpelis la longakapulojn.

Senprecize, la fizikaj karakteroj de la tri rasoj troviĝas en la citataj landoj, sed estas esceptaĵoj. Ekzemple:—Forta larĝkapa elemento troviĝas en iaj partoj de Danujo. Ankaŭ la Baskoj (Basques) prezentas alian escepton, ĉar ili posedas larĝajn kapojn kaj longajn vizaĝojn. Kontraŭe apud la rivero Dordonjo (Dordogne) oni trovas longajn kapojn sed larĝajn vizaĝojn.

Kompreneble estas pli kumune trovi mezocefalajn kapojn ĉie, pro la intima miksado de la tri rasoj. Se la leganto kalkulos la nombron de praavoj, kiujn li posedas dum du mil jaroj, li vidos, ke tio ĉi nur estas natura, ĉar liaj propraj praavoj estos pli multenombraj ol la tiama tuta loĝantaro de Eŭropo.

Hodiaŭ ne ekzistas tia estaĵo, kia Teŭtono, Kelto aŭ Mediteraneo.

Kelkaj vortoj estas necesaj pri la termino Kelta. La Kelto de la antropologiisto estas la larĝa kapo de meza Eŭropo, sed la "Kelto" de la historiaj verkantoj diversas, laŭ la fantazio de la aŭtoro.

Nuntempe la Francoj, Kimroj, Skotoj, kaj Irlandoj ĝuas la titolon. El tiuj ĉi, nur malgranda parto da Francujo povas prave uzi la nomon, la aliaj estas tielnomitaj, ĉar ili okazas paroli Keltajn dialektojn.

La malĝusta uzado de tiu ĉi vorto ĉe la aŭtoroj kaj la politikistoj pligrandigis multege naciajn malamikaĵojn inter la Angloj kaj Irlandoj, kaj ankaŭ inter la Francoj kaj la Germanoj.

Kvankam la Germanoj estas tiel multe aŭ pli Keltaj ol la Francoj, tamen tutaj libroroj estas skribintaj de Germanoj kontraŭ la Kelta Franco, kalumniante lin pro lia raso. Mommsen, rilate al tio ĉi, estas malgre la plej granda ofendanto el ĉiuj; tamen lia kapo estis klare Kelta. Malfeliĉa fakto—por tiuj ĉi Germanaj aŭtoroj—estas, ke multaj el la plej famaj Germanoj havis la larĝan

Keltan kapon, inter ili, Goethe, Schiller, Bismarck kaj eĉ Martin Luther!

Ĉu la ironio povus plimulton fari?

La nescianta Angla malestimo por la Irlandoj estas eĉ pli malbona ol la Germana malestimo de la Francoj, ĉar la Kelta elemento ĉe la Irlandoj estas tre malgranda kaj tiel intime intermiksita kun la aliaj, ke ĝi ne estas videbla. Kontraŭe, en la orienta parto de Anglujo, kie la Danoj loĝiĝis, la Kelta elemento estas tre ofte trovata.

La "Kelta" montano ankaŭ ŝuldas sian ekziston al la fantazio de la aŭtoroj. La vera Skota montano estas Teŭtona-Mediterranea.

Mi ŝuldas multe al la libreto de John Munro *Historio de la Brita Raso* (History of the British Race; Newnes), kiun mi konsilas Esperantistojn legi, kiel enkonduko al la scienco de antropologio

Kun granda bedaŭro ni anoncas, ke la agema Malta Societo ĵus estas perdinta S^{ron} A. Littlejohn, unu el la plej energiaj klopodantoj inter la fervora insulanaro. Kaj, por pruvi, ke malfeliĉoj neniam venas unuope, la sama grupo ankaŭ perdis la servojn de la helpanto, kiu estis tipografanta la novan ĵurnalon, pri kiu la Maltaj Esperantistoj nun klopodas.

Kaj la sekvanta sciigo el Rusujo ankaŭ estas precipe doloriga. "La 23 Septembro subite mortis Membro de la *Soceto Espero*, Ekscelenco Gregorij Nikolaeviĉ Ljubi, poŝtcenzuristo de eksterlandaj ĵurnaloj, kaj cenzuristo de la venonta Rusa ĵurnalo 'Esperanto.'"

La mortinto estis progresema homo, li multe faradis por la *Soceto Espero*, li penadis detrui la cenzurajn barilojn rilatajn la lingvon Esperanto, kaj lia morto estas gravega perdo por ni Rusaj Esperantistoj.

British Esperantists will learn with pleasure that, just as we are going to Press, news has been received of the foundation of *The London School of Esperanto*. E. A. Millidge, Esq., one of our most able Esperantists (to whom we owe most hearty thanks for valuable assistance in revising the proofs of several of our numbers), will be the chief instructor. For information apply to the Secretary, 93, Chancery Lane, London, W.C.

The principal articles of late dealing with Esperanto have appeared in the *Sheffield Independent*, *Glasgow Evening Times*, *To-day*, and the *Church Family Newspaper*. This last has been especially useful, as a reference was given for further information, with the result that many new adherents have been gained, especially among the Clergy. If only contributors would remember never to let an article appear without some such reference, our progress would be even more rapid than it at present is.

ANTAŬEN!

Originale verkita de William Officer.

Nun super la tero lumiĝas
La tagoj feliĉaj kaj belaj,
Brilecon de kiuj, longtempe
La grandaj saĝuloj vidadis
En siaj revadoj anĝelaj.

Leviĝu do, Esperantistoj!
Antaŭen je nomo de Dio!
Homaro, unue sensenta,
Komencis gravecon kompreni
De via altega misio.

Ĝis nun la nacioj estadis
Fremduloj je penso kaj koro:
Tro ofte iliaj ĵaluzoj
Kaj malamikecoj plenigis
La mond' je senfrukta doloro.

Al vi apartenas la tasko
Grandega, senlime vastigi
La lingvon *esperan*. Ĝi sole
Posedas potencon magian
La multojn en unu kunligi.

El scio larĝega, perfekta,
La ĝia triumfo kreskigos,
Simile al floroj, amecon
Kaj pacon, regado de kiuj
La homojn eterne ĝojigos.

Antaŭen, do, Esperantistoj!
Antaŭen je nomo de Dio!
Laboru fervore, senĉese!
La sun' de sukceso ekbrilas
Sur via altega misio.

PLENDO DE LA LUNO.

Originale verkita de G.

Kolowrat Ĉervinski.

Dormas, silentas natur'
Nur siluetoj montriĝas.
Kaj sur ĉielo la lun'
Tre malkontenta vidiĝas.

Tute sen ĝoj' ĝi rigardas,
Eĉ falis larm' el okul'
(Tiel almenaŭ mi revis)
Ho, luno malfeliĉul'!

Diru pro kio senĝoje
Tiel rigardas nun vi;
Eble ne estas agrabla
Plia fort' de l' sunradi'.

Ĉu miras vi la malbonon,
Ĉu plendas vi, ke sur ter'
Homo feliĉa ne estas,
Kaj eĉ senpeka afer'?

Eble ekscii vi volas
Estas por kio milit'
Kial ne estas la pac'
Ĉe la Dio kreit'?

Eble al mi vi demandas:
Kial, je l' homa ĉagren',
Lingvo neŭtrala malestas
Por la komuna kompren'?

Restu do vi nun trankvila;
Bon' venos de Esperant'
Lingvo neŭtrala utila,
Por ĉiu tera loĝant'.

Ĝi la militon forigos,
Pacon aranĝos ja ĝi,
Veran ekhavos la amon
Tuta homar' inter si.

Kuros de l' mondo malbono,
Multo en ĝi pliboniĝos,
Perdos la lokon mizero
Multaj eĉ plifeliĉiĝos.

Kaj forgesiĝos l' ofendo
Al vi farita de l' sun'.
Eble vi ekkontentiĝos,
Ho bela, ho mia lun'.

Dormas, silentas natur',
Nur siluetoj montriĝas
Kaj sur ĉielo la Lun'
Jam plikontenta vidiĝas.

Sed ne sen ĝoj' ĝi rigardas
Kaj senlarmiĝis jam ĝi—
(Tiel almenaŭ mi revis)
Ĝi konsoliĝis de mi!

ANAKREONAĴO.
Verkita de Rev. A. H.
Nankivell.

Mi deziras pri famuloj
Kaj prapatroj nun kantadi
Kaj fortuloj batalantaj
Kaj sanktuloj preĝadantaj,
Honorindaj, memorindaj,
Kuraĝemaj kaj mirindaj,
Tiajn virojn mi laŭdadi
Volas; aŭdu, feliĉuloj!

Sed kor' mia kun moketoj
Krias: "Mi ne volas aŭdi.
Kantu nun pri la knabinoj,
Delikataj belulinoj,
Gajakoraj kaj amindaj,
Belvizaĝaj kaj kisindaj,
Tiajn mi deziras laŭdi;
Aŭdu, feliĉulinetoj!"

Tial mi adiaŭ diras
Al fortuloj kaj sanktuloj,
Militintoj kaj venkintoj,
Adorintoj kaj preĝintoj;
Kaj de nun pri virgulinaj,
Karesindaj gajulinaj,
Forgesinte pri bravuloj,
Ĉiam kanti mi deziras.

LULKANTO. DORMU!
Originale verkita de Edward
Metcalf, M.A. (Oxon).

Dormu, dormu en lulilo
Paĉja, panja korligilo;
Panjo ja apude sidas
Ci al panja am' konfidas,
Ci en sendanĝero estos
Panjo ja apude restos;
Laŭ infana elkonfido
Dormu, dormu, dorm'!

Kovras ja flugilaj vestoj
Sur birdetoj en la nestoj
Sed flugiloj cin anĝelaj
Kovras en mallumo helaj;
Ci en sendanĝero restos
Ĉar anĝeloj apudestos;
Laŭ infana elkonfido
Dormu, kara mia ido,
Dormu, dormu, dorm'!

Dolĉa en lulil' trezoro,
Ŝlosilet' de panja koro,
Cin al brakoj mi konfidas
Kies ci vizaĝon vidas;
Ci en sendanĝero restas
NIA PATRO apudestas;
Laŭ infana elkonfido
Dormu, kara mia ido,
Dormu, dormu, dorm'!

LA MALGRANDEGULO.

Originale verkita de

Clarence Bicknell.

Malgrandegulo foje amis
Grandegulinon belan;
Li diris: "Ĉu vi min edzigos,
Amanton tre fidelan?"

Sed ŝi respondis: "Malfeliĉe
Mi estas tre miopa
Sed ni ne povas eĉ vin vidi
Per ilo teleskopa;
Por mi vi estas tro malgranda;
Mi restos amikino,
Sed iu de la via kresko
Konvenos por edzino."

Pro tio, poste, sian koron
Al malgrandegulino
Li donis, sed ŝi tuj respondis:
"Ne estas mi virino
Por vi; ni estas tro similaj
La unu al l' alia,
Kvankam al mia kor' vi estas
Amanto simpatia;
Ĉar ne konvenas por edzeco
Preciza egalpezo;
L' edzino via devus esti
Virin' de kreskomezo."

Foriris li, kaj longatempe
Ne plu li enamigis,
Sed fine, lia kor' per iu
De mezokresk' bruliĝis.
Sed ŝi, al la demand' fatala
Respondis: "Tre ĝentila
Vi estas, sed mi ne kuniĝos
Kun viro malsimila.
La viro, kiun mi akceptos,
(Nature, vir' samlanda),
De mia kresko ankaŭ estos,
Nek pli nek malpli granda."

"Ho, ve!" li tiam kriis, "kion
Mi faros, mizerulo?
Neniu jesan vorton donis
Al mi, malgrandegulo.
Respondis ĉiuj al proponoj:
'Vi havas koron aman,
Sed tamen kreskon tro mal-
grandan
Aŭ saman, aŭ malsaman.
Mi petas, ke vi diru ion,
Por min ekkuraĝigi."
"Tre efektive," ŝi respondis,
"Ne penu edzinigi."

MIAJ PAPERAMIKOJ.

Origine verkita fantazio de C. Oxenford.

Frapon! Ha, la poŝtisto—letero de unu el miaj paperaj amikoj. Vi ridetas, tamen estas vere. Mi havas multe da paperaj amikoj, tio estas amikoj, kiujn mi neniam estas vidinta; sed kiuj skribas al mi el aliaj landoj. Kaj tiaj bonaj amikoj! Ĝuste similaj al la libroj, la plej bonaj, kiujn oni povas posedi. Negrave kio mi estas vizaĝe, profesie; neniam ili permesos min senti, ke mi estas malbela, malsprita, neinteresa. Se mi ne estas vestata tiel bone, kiel aliaj, neniam ili turnas la kapon kiam ni renkontas nin, sed ĉiam ili salutas min kun amika rideto. Se mi estas laca, malafabla, kiam oni min vizitas, oni nek ekkoleras nek nomas min malafablulino, sed oni kvietigas min, kaj helpas min forgesi la kaŭzon de mia maltrankvileco.

Sed mi devas rapidi pretigi ilin akcepti. Ĉiuj miaj paperamikoj vizitos min hodiaŭ vespere. Kia amaso tie estos! Tiu ĉi salono apenaŭ ilin enhavos.

Mi estas ornaminta la ĉambron per floroj kaj, kiam la kandeloj estos lumigitaj ni aperos tute belegaj. Mian veston? Mi estas vera virino; mi estas vestinta min simila al la reĝino de Ŝiba. Tiun vesperon mi trafas la deziron de mia koro: mi akceptas amikojn, kaj mi estas en plej gaja humoro.

Ha, ĉi tie venas la unua gasto.

Kiel vi sanas, Sinjoro . . . ?”

Ha, ha! vi supozas, ke mi estas dironta al vi lian nomon? Ne, ne!

Li salutas min; kia manpremo! Nuntempe oni premas manojn laŭ malnerva maniero, tute ekkoleriganta. Sed ne premu mian manon tro kore, amiko mia; vi viroj neniam konas viajn fortojn.

Nun la aliaj alvenas, kaj mi rapidas ilin akcepti.

“Bonan vesperon, Sinjoro . . . mi estas ĉarmata vin renkonti; kaj vin ankaŭ, Sinjoro. Kion vi diras? Ho, Ho flatantulo, foriru. estas facile vidi, ke vi elvenas el *La Belle France!*”

Sed kiu estas tiu ĉi grandegulo, kiu alportas kun li tian malvarman venton? Estas mia amiko el Rusujo; li estas sufiĉe aminda serĉi por mi poŝtmarkojn, kvankam li min konis nur malmulte da tempo. Mi devas paroli iom kun li, kaj prezenti lin al tiu ĉi ĉarma Fraŭlino el Aŭstrujo, kiu tiel timeme envenas en la salonon, kun mallezataj okuloj. Ŝi estas juna Esperantistino, kaj devas esti kuraĝigata.

Kiu estas tiu ĉi sinjoro? Mi ne konas lin—sed

ne, mi memoras, li estas vidinta mian nomon sur la “*Adresareto de personoj kiuj deziras korespondadi,*” kaj deziras konatiĝi kun mi. Estimata Sinjoro, mi timas ke vi ne ĝuos kunvenon de fremduloj! Kion, vi estas botanikisto? Nu, jen kelkaj kuriozaj floroj; certe vi ĝuos ilian societon, ĝis kiam mi povos trovi inter miaj gastoj similan spiriton por prezenti al vi.

Ankoraŭ alia gasto, kiu malalte kliniĝas por kisi mian manon. Tiu ĉi ago, ĉu ĝi estas laŭ miaj Anglaj idealoj de la konveneco? Ĉu mi permesos al mi ĝin akcepti? Sed, mi forgesas, nun mi estas kosmopolitanino, kaj mi konformas al la kutimojn de ĉiuj landoj.

Alia gasto, kaj ankoraŭ alia. “Bonvenon, miaj amikoj, bonvenon!”

Malgraŭ mia feliĉeco, mi iom malkontentiĝas; unu el miaj amikoj mankas; kaj mi estas pro tio tre malĝoja. Inter ĉiuj el miaj paperamikoj, li estas la plej ŝatata. Mi trarigardas la salonon, ne, tie ĉi li ne estas. Ha! Li envenas—“Mia kara Sinjoro, mi estas ĉarmata vin vidi. Venu, sidiĝu apud mi kelkajn minutojn, kaj diru kial vi estas tiel malfrua. Via Parizo, ĉu ŝi estas tiel ĝoja, ke vi ne deziras ŝin forlasi eĉ por unu tago?”

Mi ekrigardas ĉirkaŭ la salono—kun tiuj ĉi bonaj amikaj personoj ĉe mi mi estas feliĉega, sed—tamen estas—iom stranga,—nekomprenebla! Mi trovas min tute nekapabla rekoni eĉ unu personon. Tiuj vizaĝoj kaj tiuj formoj ŝajnas ĉiun momenton ŝanĝiĝi. Kelkafoje oni estas blonda, kelkafoje bruna aŭ malhela. Unufoje oni estas granda, aliafoje malgranda! Ĉu miaj okuloj trompas min? Ho! kio okazas? Estas subite malvarme, mallume; la salono estas neokupata. Hu! mi vekiga tremetante. Nur estas sonĝo. Ho ve! mi estas ankoraŭ sola. Nur spirite mi renkontis miajn amikojn, ili ja estas paperamikoj!

Eble, mi pripensas, estas tiom pli bone. Ve! kiam mi ekrigardas min spegule, kaj mi vidas malgrandan, malbelan virineton de maturaĝo, mi ĝojas, ke ili ne povas vidi min. Ĉu ili daŭrus skribi al mi se ili povus min vidi kaj—sed ne, mi ne estos malamika, maljusta!

Tial miaj paperamikoj, al vi! Mi trinkas je via sano (kvankam nur per mia amata kafo) kaj mi dankas vin pro la multe da feliĉaj horoj, kiujn vi estas donintaj al mi; pro la multo da agrablaj ekskursoj, kiujn mi estas fantazie partopreninta kun vi; unuvorte, pro via amikeco. Ĝis la revido, amikoj miaj!

KIMRA SKIZO VI.

Heroino malmulte konata. Originale verkita de E.W.

En 1849 mi legis en ĵurnalo de la Orientaj Hindoj, pri juna heroino kiu, sur la Kimra marbordo, estis superinta la gloran heroaĵon de Grace Darling. Mia spirito estis ankoraŭ tro okupita je la revolucioj de 1848 kaj ĝiaj sekvoj, por ke mi povu multe klopodi pri afero individua, sed, post dek ses monatoj, estante ĉe amikino, kiu bone konis Fishguard Golfeton kaj ĝiajn loĝantojn, mi ŝin demandis pri la nova heroino.

Al la tempo de la mirinda ago ŝi estis en tiu regiono kaj kompreneble estis vizitinta la familion Llewellyn. La patro estis fiŝkaptisto, tiel, kiel ĉiuj la vilaĝanoj, esceptinte unu butikisto kaj la drinkejmastro. Li estis vidvo, havis vizaĝon inteligentan, sed li tute ne povis paroli nek kompreni la Anglan lingvon. Tamen liaj filinoj estis pli kleraj. Ili estis grandaj, fortikaj, kaj belegaj virinoj, la pli aĝa, Margareto, havis preskaŭ dudek kvin jarojn.

Mia amikino donis al mi kopion de la rakonto de la pli juna fratino, Marta. Jen ĝia resumo, multe mallongigita.

Rakonto de Marta: "Mi senvestigadis min, kaj mia fratino preĝadis. Subite ŝi ekleviĝis de siaj genuoj ekkriante: "Mi aŭdis pafadon. Ŝipo estas inter la ŝtonegoj." Mi nenion aŭdis, sed ŝi komencis rapide sin vesti kaj ni kune eliris por doni averton.

Ekstere ni povis apenaŭ stariĝi, kaj la ŝaŭmo kun la ondoj sin ĵetis sur la voĵeton. Kiam ni atingis la drinkejon, nia patro kaj la ceteraj viroj kredis, ke ni ne povas esti alie ol frenezaj. Ili aŭdis nenian pafadon; la punkto estis tiel nigra, kiel la peĉo; nenia ŝipo volus proksimiĝi al la tero en tia vetero; se ŝipo tie estus, ili povus nenion fari por ĝin helpi; nenia boato povus naĝi unu minuton sur tia maro. Sed Mago (Margareto) ne volis reveni ĉe ni. Forte alpremante unu la alian, kaj ofte falante, ni marŝis laŭlonge la krutaĵon, kiu ne estas alta kaj kiu, je diversaj lokoj, superpendas la maron. Niaj okuloj kutimiĝinte al la mallumeco, ni vidis la blankan ŝaŭmon kune kun granda nigra makulo, kaj, apud ĝi, malgrandajn makulojn. Ŝi diris: "Jen estas la ŝipo, tiuj estas dronontaj maristoj; ni devas savi ilin!" Ne malproksime estis du stangoj, kaj ankaŭ fortaj ŝnuregoj kaj turniloj por suprentiri la boatojn kiam oni atendas uragon. Mago komencis tordi ŝnuregojn ĉirkaŭ sia talio. Mi komprenis, ke ŝi ĵetos sin en la ondegojn, kaj mi diris: "Ho! memoru pri via senmorta animo; ĉu vi estas certa, ke ĝi estos savota?" Ŝi respondis: "Tio ĉi tute ne estas grava, mia nuna devo estas savi tiujn ĉi dronontojn." Mi penadis

fortiri la ŝnuregon, por ke ŝi ne sin alligu, sed ŝi fariĝis tute furioza kaj laŭte ekkriis: "Mi ja iros en la maron; se vi ne faros tion, kion mi ordonos, se vi ne turnos la turnilon, kiam mi elvokos, vi estos tiu, kiu mortigis sian fratinnon."

Ŝi kuris, kun la ŝnurego alligita, kaj ŝi saltis kiel eble plej forte. Subite mi sentis ekskuon, mi turnis kaj tiris; ŝi suprenvenis kun viro inter siaj brakoj. Ŝi metis lin sur la herbon; denove ŝi saltis, kaj mi turnis la tenilon; dua viro saviĝis—poste tria. Nun, la ŝnurego estante preskaŭ traranĉita, ŝi sendis min al la drinkejo por alvoki helpon.

Dume ŝi prenis ŝnuregon de alia stango kaj alligis ĝin ĉirkaŭ sian korpon. Homoj alvenis kun lankovriloj, brando, lanternoj kaj ujoj da varmega akvo. Mi helpis ĉe la malsekaj, nekonsciaj maristoj. Kelkaj viroj laboris la turnilon, kaj Mago suprenportis kvaran viron, sed ondego ĵetis ilin kontraŭ akran ŝtonegon, kaj lia cerbo kaj sango ŝpruciĝis sur ŝia gorĝo kaj kolo. Ŝi ŝajnis morta, sed poste ŝi englutis iom da brando, kaj sin ĵetis en la maron kaj savis la lastan viron. Nun la laboro de Mago estis finita, kaj ŝi ploregis. Ni flegis ŝin, portis ŝin hejme, kaj kuŝis ŝin lite, sed ĉiam ŝi ploregadis; eĉ nuntempe, kiam ajn ŝi ne povas dormi, ŝi senĉese ploras."

Kompreneble, mi tre deziris vidi Margareton, ĉar oni diris, ke ŝia vizaĝo similas eĉ pli ol antaŭe al Sankta Virgulino de Rafaelo, sed mi ne povis. Ŝi akceptis multajn vizitantojn, sed kun neniu ŝi parolis pri la ŝippereo.

Li tiama episkopo de St. Davids estis D^{ro} Connop Thirlwall, la klera historiskribanto de antikva Grekujo. Li simptis kun la Kimroj, kaj eĉ estis lerninta ilian tre malfacilan lingvon. Li sendis al la du fratinoj £100 (2,500 frankojn) je signo de admiro pro ilia nobla sindoneco. Li ankaŭ komunikis al la direktoroj de *Lloyds* la detalojn pri la afero, kaj ili sendis al Margareto £100, kaj pergamenon iluminitan, sur kiu ili dankis ŝin pro tio, ke ŝi estas savinta la vivon al tri maristoj. (Efektive nur tri estis savitaj, ĉar unu el la kvin mortis malmultajn tagojn post la ŝippereo). Tiamaniere la familio riĉiĝis.

Kiam mi denove estis en Kimrujo, mi intencis viziti la familion Llewellyn, sed oni min sciigis, ke Marta edziniĝis je Koloniano, kaj la tuta familio estis elmigrinta.

La nomo de Margareto Llewellyn estas verŝajne forgesita de ĉiuj krom kelkaj maljunuloj.

Ofte mi pensas, kiel feliĉa estas ŝia sorto, povi plenumi faron tiel heroan, kaj tamen eviti la degradecon de publika sciado.

Nia Lando

WORDS & } F.G. ROWE
MUSIC BY }

1. 2 & 3 Kie estas nia lando, Nia kara lingvo-lando?
4 Nia lando estas ĉie, ĝiaj lim-oj ja nenie!

1. Ĉu Rusu-jo, paci-enca, Al la lumo baraktanta?
2. Ĉu Anglujo tiel rega Ĉie ĉi-am okupega?
3. Ĉu Francujo kunbeleco. Liber-egal-fratbraveco?
4. Kie premas manon mano, Kune kun Samideano;

1. Ĉu Svisu-jo kun mont-an-oj, Domo ja de liber-an-oj?
2. Aŭ en fil-haci-oj ŝi-aj, Ne dependaj energiaj?
3. Germanu-jo kun pensuloj, Mal-rapid' sed persistuloj?
4. Aŭ salut-o aŭd-igata, Aŭ stele-to vidigata.

1 2 & 3 Grandaj ti-uj landoj estas Sed pli granda nia estas!
4 Kie ajn la klopodanto, Estas lando Esperanto!

Por Marborda Babilado !

*Furnished Apartments or
Week-end Accommodation.*

Moderate Terms. Apply A. W. LYNDRIDGE, I.P.S.,
Instructor of Shorthand, Typewriting and Book-keeping.

Author of **Shorthand Test Exercises and Esperanto
Shorthand.** Price 1s. 1d. each, post free.
(Adaptation of Pitman's System).

**Esperanto House, 7, Cheltenham Road,
SOUTHEND-ON-SEA, ESSEX.**

Emulation. A New Game for Facilitating the STUDY OF LANGUAGES.

Patented in the United States and England.
Especially intended for English and American
Parents and their Children.

First series, **FRENCH or GERMAN, 2s. 6d.**

Parents invited to call.

Mr. CANNON'S STUDY, 34, Charlotte Street, Fitzroy Square, W.
(Established 1874.)

Correspondence Lessons in Esperanto

ARE GIVEN BY

Mr. A. MOTTEAU, Certified Teacher of Esperanto,

157, Earlsam Grove, Forest Gate,
London, E.

7/6 the Quarter.

LA VENTEGO

Ĉu Vi diziras posedi la UNUAN
ARTAN ELDONON de
ESPERANTAJ
JUVELOJ ?

Por
esti certa
ĝin posedi,
Vi devos mendi
ĝin TUJE, ĉar nur
malmult da ekzempleroj
havas la belan verdan
Ledan Kovrilaĵo, Diversajn.
Ilustraĵojn kaj Orumitan Supraĵon.

LA VENTEGO

DE SHAKESPEARE.

TRADUKITA DE A. MOTTEAU.

Kosto afranke 2fr. 60; 2/1; 2 markoj; 1 rublo;
50 cendoj.

Sendu hodiaŭ al La Redaktoro de *The Esperantist*.

Esperanto Conversation Signals.

12 GREEN SILK EMBROIDERED STARS
will be forwarded post free for 1s. 4d.
(Single specimen post free for 2½d.).

These Badges are designed for the purpose of supplying Esperantists with an effective yet unobtrusive signal. One should be sewn in the corner of a silk handkerchief, and displayed when the possessor desires to let a fellow-passenger know his willingness to converse in Esperanto.

Esperanto Correspondence.

Good Quality Cream Wove Note Paper, embossed with Green Star, 2s. for five quires (120 sheets), post free. (Embossed envelopes to match, 12s. for 2s.)

CHARLES W. T. REEVE, 63, Effingham Rd., Lee, Kent.

Por Sinjorinoj !

Por konservi la blankecon kaj molecon de la manoj, uzu

LAKTON, (Farita de Esperantisto 8914.)
Kiu taugas dum la somero, kaj
dum la vintro.

Vendita sole de J. SCOTT,

HAIRDRESSER AND PERFUMER (Fondita 1859).

10, MOSLEY STREET, NEWCASTLE-ON-TYNE.
Kosto afrankite, 1s. 3d. (1 fr. 75) la botelo.

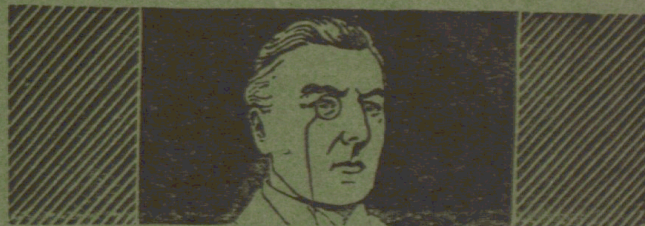
LONDONO

Pensio por sinjorinoj kaj sinjoroj Hejmaj komfortaĵoj
bano (varma kaj malvarma). Moderaj prezoj. Oni
parolas kaj korespondas en Esperanto, Angla kaj
Franca lingvoj. — **Madame O'CONNOR, 17, St.
Stephen's Square, Bayswater, W.**

The Right Hon.

J. Chamberlain's Failure

Mr. Chamberlain's statements are always trenchant
and to the point. He tells us in characteristic
manner that he gave up shorthand for two reasons:
his inability to write quickly, and, above all, to
read his notes when written.

**SLOAN DUPLOYEN, the Modern 12-LESSON LEGIBLE
SYSTEM, has done away with these defects.**

Our handsome free book tells you all about it.
It's worth a postcard. Send one now.

**HATCHARD & CASTAREDE, Ltd., 71, High Holborn,
London.**

CONCORD:

Journal of the International Arbitration and Peace
Association.

Published on 15th of each Month.

2/6 per annum, from 46, Outer Temple, W.C.

The following are the

Most Read Books in Esperanto.

	s.	d.	
The Fundamenta Krestomatio, the Standard Work, by Dr. Zamenhof	3	4	post free.
Hamlet, Translated by Dr. Zamenhof	2	0	"
Prozaĵoj, a collection of Esperanto Readings	2	6	"
Diversaĵoj, a shorter selection of Prose Readings	1	6	"
Advokato Patelin, a Humorous Comedy in Three Acts	0	10	"
Vojaĝo interne de mia Ĉambro, Translated from <i>de Maistre</i>	0	10	"
Elektitaj Fabloj de Lafontaine	0	10	"
Three Tales by Tolstoy and Pushkin	1	1	"
Komercaj Leteroj. Thirty-four letters on commercial subjects, and Vocabulary	0	10	"
Frazlibro de la Turisto. New and enlarged edition	0	7	"
La Tutmonda Jarlibro	2	0	"
Textbooks in French, German, Italian, and numerous other languages	-	-	-

The following Monthly Gazettes can also be ordered.

Internacia Scienca Revuo	per annum	6	0	"
La Lingvo Internacia, wholly in Esperanto	-	3	6	"
" " with literary supplement	-	5	6	"
La Bohema Esperantisto, in Czech and Esperanto	-	2	6	"
La Belga Sonorilo, in French, Flemish and Esperanto	-	3	0	"
La Rondiranto, in Bulgarian and Esperanto	-	3	0	"
L'Espérantiste, in French and Esperanto	-	4	0	"
L'Esperantista, in Italian and Esperanto	-	3	6	"
La Suno Hispana, in Spanish and Esperanto	-	3	6	"
La Juna Esperantists (bi-monthly)	-	1	9	"
The Note-Book	-	2	6	"

Among Instruction Books the following are Recommended.

	s.	d.	
Student's Complete Textbook	1	7½	"
Thirty-six Exercises and Keys	1	3	"
A Short Grammar and Brochure (Nos. 52 and 98 de la Kolekto)	0	7	"
The English-Esperanto Dictionary	2	6	"
The Esperanto-English Dictionary	2	6	"
The Braille Instruction Books in French or English	4	0	"
Translation of the above in French, English, Italian, German, Spanish or Portuguese	0	6	"
La Universala Vortaro, a short polyglot Dictionary by Dr. Zamenhof	0	10	"
The Ekzercaro and its Translation into English	0	10	"
How to Speak Esperanto, a short Textbook	0	1½	"
Commentaire sur la Grammaire d'Esperanto, in French	2	0	"
Esperanta Sintakso, entirely in Esperanto	1	6	"
French-Esperanto Vocabulaire	2	6	"
Esperanto-French Dictionnaire	1	6	"

Propaganda Postcards, Best Quality only, Is. 3d. for 25. Neat Star-shaped Badges, 9d. each.

The above, and all other Esperanto Literature, can be obtained by writing to the Editor of "The Esperantist."